

◆ Poeziya

Xatirə NURGÜL

SİVİLİZASIYA

Bir gün gələr
adamların arasındakı divarlar
yoxa çıxar,
Bitər davalar.
Talelər kimi tarixlər də
təzədən yazılar.
Adamlar göydələnlərdən çıxıb
atırlar təbiətin qoynundakı
taxta evciklərə...
Bizi qəbul et,
ana təbiət.
Ev ol bizə, ey dağ.

Şiltaq-şiltaq qımışar günəş,
tənbəl-tənbəl baxar ay.
Səhraya “vətən” deyər adamlar.
Bizə çıraqlı ol, əziz günəş,
Yorğanımız ol, ay baba.

Əlləri ilə beşik yelləyib,
gözləri ilə
yanan tonqalların
keşiyində dayanar adamlar
sığındıqları mağaralarda.
Divarlara çəkdikləri rəsmlər
dünyanın gələcəyindən xəbər verər
Bizə ruzi ver, ey alov...
Uğur dilə bizə, ey su.

Bir gün də gözünü
ağacların arasında açar Adam.
İrəli baxanda Cənnət
əllərinə baxanda
bəxt xətti görünər gözünə.
Təkliyində sığınmış yaşayar,
danışar özü-özüyə.
Bir gün də bezər təklikdən –
Mənə yoldaş ol, ey ağac.
Hay ver mənə, ey külək.

Sonra nə isə olar,
Kimsə çıxar qarşısına.
Matdım-matdım baxar Adam
Çılpaq qabırğasına.

PENCƏK

Atam müharibədən qayıtmadı.
Bircə pencəyi qaldı yadigar.
İndi hər axşam o pencəyə sarılıb ağlayırıq...
Mən "ata" deyib ağlayıram,
Anam "ay kişi".
Dəyişir insan,
dəyişir.

Sakit adam idi atam,
dava nədi bilməzdi.
Təsvir edə bilmirəm necə döyüşdüyünü.
Cəbhədə qəhrəman imiş atam,

medalı da var.
Təsvir edə bilmirəm
atamın necə dəyişdiyini.

İndi həmin medalı
pencəyinin yaxasından asmışıq...
Hər gün pencəyin tozunu çırpırıq,
silirik medalın hər iki üzünü.
Qayğısını çəkirik pencəyin
atamın qayğısını çəkdiyimiz kimi.

İndi dəqiq bilirəm insan dəyişir...
Dəniz olur,
səma olur,
torpaq olur,
əşya olur,
köynək olur,
pencək olur.
İndi dəqiq bilirəm
dəyişir insan ...

AVQUST

Ququ quşu,
söylə görüm
neçə il ömrüm qalıb?
Bir... iki... üç...
"Deməli, üç baharın var qarşıda.
Birtəhər yola verərsən qışı da,
vəssalam"
deyə təsəlli verdi
quşların kölgəsində dincələn adam...

TÖVBƏ

Qaranlıq evlərdən əvvəl yollara düşür.
Yoxa çıxır yollar.
Dayanıb yol axtarır bir qərrib adam,
nə yolu görür,
nə əllərini.

Qaranlıqda yoxa çıxıb hamı,
hər şey.
İndi nə dünən var,
nə bu gün,
nə savab,
nə günah.
Birdən bədirlənmiş ay görünür göydə.
Deməli, günəş də doğacaq sabah.
Bədirlənmiş aya baxıb
salavat çevirir adam
La ilahə illallah.

MƏKTUB

Əgər darıxmısan əziz dost,
Qaranlıqda əriyib gedən
ay işığından soruş məni,
İlk bahar yağışından xəbər al halımı.

Hə, hələ də yaşayıram,
hələ də davam edirəm həyata.
Hərdən itirdiklərimi axtarıram geridə,
Hərdən unutduqlarımı.

Darıxmısan əziz dost, deyim ki,
hələ də gecələr
balışımın altında gizlədirəm
qaranlıqdan qorxan əllərimi...
yənə şeirlər yazıram
ötüb gedən illərimə.

Mən də darıxmışam əziz dost, mən də
Yağış ol gəl...
Qürub ol gəl...
Məktub ol gəl...

Gəl, əziz dost,
ümid kimi gəl...

SƏMRAYA

Bir gün gəldi... elə bir gün ki
gözləmədiyim oldu.
Sanki ölümsüzlüyün dərmanı tapıldı.
Sanki şəhər bir gündə böyüdü.
Böyüyüb ölkə oldu...
mənim ölkəm...
adını "sən" qoydum.

Sən gəldin,
Gəlməyən hər kəsin yerinə,
bütün insanların xatirinə.
Bağışladım bütün insanları
sənin xatirinə.
Sözlər nağıl oldu,
Nağıllar gerçək.
Sən gəldin...
bildim ki, bu nağıl hələ bitməyəcək.

Bir gün gəldi... səni gətirdi
Yox... əslində
sən gətirdin o günü.
Dünyanı dünya etdin,
məni vətən.
O gündən
səni gətirən günə xilas dedim,
sənə xilaskar.
Sən ki gəldin
bir gün ölümsüzlüyün də dərmanı tapılar.

NUHUN REPORTAJI

- Alma ağacı, Həvvanı gördünmü?
- Gördüm.
- Həvva alma dərdimi?
- Dərdi.
- Özünü itirdimi?
- İtirdi.

– Alma ağacı,
Həvvaya hansı nağılı danışmısan?
Xoşbəxtlik yuxudur, Həvva,
bir gün mütləq ayılacaqsan...

ƏLVIDA, BAKI

Bir ağac, iki ağac, üç ağac...
Yum gözlərini,
gözlərini aç.
Uzaqlaş dünənindən.
Unutmaq keçmişin cəzasıdır.
Həyat kimi ölüm də alın yazısıdır...
yazan yazıb,
pozan pozub.

Bir ağac, iki ağac, üç ağac...
Yum gözlərini,
gözlərini aç.
Şəhərin ən gözəl səhərini açdın bu gün.
Bir vaxt ömrünü dəyişdiyən şəhəri,
indi yola dəyişdin.
Yola düşdün
daha yaxşı ömrün-səhərin xatirinə.
Bir əlin əl edir şəhərə,
bir əlin Səmranın əlində,
ən gözəl mahnılar dilində
susmağı qadağan edir yol.

Bir ağac, iki ağac, üç ağac...
Yum gözlərini,
gözlərini aç.
Sev insanları,
şəhərləri,
yolları.
Sarılmış boynuna Səmranın qolları.
Saçlarını dağdır sola-sağa.
Məni hara aparırsan?
Yaşamağa.

